

150 000 Kr. til Læplanter, medens der paa Finansloven kun var opført en Bevilling paa 110 000 Kr., og jeg henstillede, at Hedeselskabets Andragende blev imødekommet. Der blev derefter foretaget Samraad med Ministeren mellem første og anden Behandling, men der kom desværre ikke noget Resultat ud deraf. Jeg rettede ved Finanslovens anden Behandling en ny Henstilling til den daværende højtærede Landbrugsminister, men heller ikke den bar gode Frugter, i hvert Fald ikke i Retning af, at Landbrugsministeren tog en anden Stilling til Sagen. Spørgsmaalet blev paa ny behandlet i Finansudvalget, og da Ministeren ikke var at formaa til at stille Forslag om en Forhøjelse af denne Bevilling, stillede mine Partifæller i Finansudvalget Forslag om at imødekomme Hedeselskabets Andragende, og til dette Ændringsforslag sluttede de radikale Medlemmer sig; Ændringsforslaget blev ogsaa anbefalet, ikke blot fra Socialdemokratiets Side, men ogsaa fra radikal Side, da det kom til Behandling her i dette høje Ting. Efter Anmodning fra Formanden for Hedeselskabet, Hr. J. C. Christensen, blev Forslaget imidlertid taget tilbage., idet han udtalte Ønsket om, at der ikke maatte komme til at staa Strid om Hedeselskabets Bevillinger, det havde altid været Selskabets Ønske, at Rigsdagen i fuld Enighed kunde samles om de Bevillinger, det skulde have, og han vilde meget beklage, om der skulde gaa Politik i disse Spørgsmaal. Det ønskede vi heller ikke, og derfor blev Forslaget taget tilbage.

Nu har den højtærede Landbrugsminister i Aar forhøjet Tilskuddet til Læplantning til 160 000 Kr., og jeg vil gerne takke den højtærede Minister, fordi han har imødekommet de Ønsker, der er fremkommet dels fra Hedeselskabet og dels fra anden Side. Jeg ved, at der ogsaa indenfor Partiet Venstre var mange, der ønskede, at denne Bevilling maa blive forhøjet, idet de erkender den store Betydning, som Læplantningen har. Men jeg har endnu ikke hørt nogen af dem, der hidtil har omtalt Hedeselskabets Bevillinger, sige nogle anerkendende Ord til den højtærede Landbrugsminister.

Derimod er en Nedsættelse af Tilskuddet til Mergelselskabet blevet meget skarpt kritiseret. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at det absolut er en ubetimelig Beparelse, der vilde medføre yderst ulykkelige Følger for Hedeopdyrkingen og Opdyrkingen af de magre Jorder. Det er meget stærke Ord. De

Radikales Ordfører, der ærede Medlem Hr. Rode, udtalte ogsaa, at han troede ikke, at man kunde sætte Bevillingen til Mergling saa stærkt ned. Jeg nærer for øvrigt ogsaa Tvivl om, at den højtærede Minister egentlig regner med, at man vil blive staaende ved det foreslaaede Beløb. Man har vist snarere ved Nedsættelsen tilsigtet at fremtvinge Oplysning om, hvorledes de Folk er situeret, der nyder godt af disse Mergeltilskud. Den Mulighed er ikke udelukket, at en Del af disse Folk ikke trænger til et Tilskud, men det har hidtil ikke været muligt at fremskaffe tilstrækkelige Oplysninger om dette Forhold. Forhaabentlig vil det ske under de Forhandlinger, der kommer i Finansudvalget.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard sagde, at det er en Misforstaaelse af denne Bevilling, at det er en Understøttelse til ubemidlede, der er ment hermed; der er ment at give det Tilskud, som anses for nødvendigt for at fremme økonomisk Drift af vor Jord. Denne Betragtning er jeg ingenlunde uenig i; men naar de Penge, som Ministeriet har til Raadighed, ikke kan slaa til, er det naturligvis nødvendigt at foretage Beparelser paa forskellige Konti. Naar der er Tale om Tilskud paa et eller andet Omraade, maa man naturligvis fra Regeringens Side nøje have Indseende med, om Tilskuddet ydes ikke blot til Folk, der trænger til at faa et saadant Tilskud, men ogsaa til Folk, der meget vel kunde afholde disse Udgifter for egen Regning.

Jeg har den allerstørste Sympati for det Arbejde, der gøres med Hensyn til Mergling af de fattige Jorder. Det har sin store Betydning, at det gøres, og mit Parti vil være det sidste til at lægge Hindringer i Vejen for, at dette Arbejde kan fortsættes og de kalkfattige Jorder faar tilført Mergel. Jeg vil dog ikke undlade at henlede Opmærksomheden paa, at der er en ikke ringe Forskel paa Læplantningen og Mergling. Naar man mergler i Aar, kan man allerede til næste Aar høste Udbytte af Arbejdet og indvinde nogle af de Udgifter, man har haft. Anderledes med Læplantningen. Der er mange Mennesker, der anerkender Betydningen af den, men de siger: det varer saa længe; selv om vi giver os til at plante, kommer det an paa, om Planterne vil gro, i alt Fald varer det meget længe, inden man faar Gavn af dette Arbejde. Man regner, at der vil gaa ca. 15 Aar, efter at Planterne er sat, inden Læbælterne vil kunne yde Læ af nogen Betydning. Det er derfor nødvendigt at yde Tilskud til Læ-